Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 18. julija 2013 *

„Kmetijstvo — Ureditev uvoznih dovoljenj — Uredba (ES) št. 1291/2000 — Člen 35(4)(c) — Varščine, položene ob izdaji dovoljenj ali potrdil — Uvozno dovoljenje ali potrdilo — Prepozna predložitev dokazila njegove uporabe — Kazni — Izračun zaseženega zneska — Uredba (ES) št. 958/2003 — Tarifne kvote“

V zadevi C-211/12,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Corte d'appello di Roma (Italija) z odločbo z dne 26. marca 2012, ki je prispela na Sodišče 3. maja 2012, v postopku

**Martini SpA**

proti

**Ministero delle Attività produttive,**

SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi J. Malenovský, predsednik senata, U. Lõhmus (poročevalec), sodnika, in A. Prechal, sodnica,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 21. marca 2013,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Martini SpA F. Capelli in M. Valcada, odvetnika,

— za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s F. Varrone, avvocato dello Stato,

— za grško vlado X. A. Basakou, agentka,

— za Evropsko komisijo P. Rossi in B.-R. Killmann, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: italijanščina.

## Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 35 Uredbe Komisije (ES) št. 1291/2000 z dne 9. junija 2000 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj in potrdil o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 29, str. 145), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 325/2003 z dne 17. februarja 2003 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 38, str. 239; v nadaljevanju: Uredba št. 1291/2000).

2 Ta predlog je bil vložen v sporu med Martini SpA (v nadaljevanju: družba Martini) in Ministero delle Attività Produttive (v nadaljevanju: Ministero) glede višine kazni, ki je bila naložena zaradi prepozne predložitve dokazila o uporabi uvoznega dovoljenja.

### Pravni okvir

*Uredba št. 1291/2000*

3 Uredba št. 1291/2000 je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo Komisije (ES) št. 376/2008 z dne 23. aprila 2008 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj in potrdil o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode (UL L 114, str. 3) Vendar se ob upoštevanju časovnega okvira dejanskega stanja v sporu o glavni stvari zanjo še naprej uporablja Uredba št. 1291/2000, v kateri je v uvodnih izjavah 10 in 12 navedeno:

„(10) Uredbe Skupnosti, ki so uvedle [uvozna in izvozna dovoljenja in potrdila o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode], določajo, da je njihova izdaja pogojena s plačilom varščine, ki zagotavlja, da bo uvoz ali izvoz opravljen v roku veljavnosti takšnih dovoljenj ali potrdil. Potrebno je navesti, kdaj je uvoz ali izvoz opravljen.

[…]

(12) Uvozna dovoljenja se včasih uporabljajo za upravljanje količinskih režimov uvoza. To je mogoče le v primeru, da je poročilo o uvozih, opravljenih z izdanimi dovoljenji, na voljo v precej kratkem času. V takšnih primerih zahteva po predložitvi dokazil, da so bila dovoljenja uporabljena, ni le v interesu dobrega upravljanja, ampak je bistvena za upravljanje takšnega količinskega režima. Omenjena dokazila sestavlja en izvod dovoljenja in, kadar to pride v poštev, izpiski takšnih potrdil. Takšna dokazila je mogoče dostaviti v zelo kratkem času. Take roke je treba določiti v primerih, ko to določajo pravila Skupnosti za dovoljenja, ki se uporabljajo za določanje količin.“

4 Člen 35 te uredbe vsebuje pravila za sprostitev varščine in med drugim določa pogoje in sorazmerne deleže varščine, ki mora ostati zasežena. V odstavku 2 določa:

„Pod pogojem, da se uporabljajo členi 40, 41 ali 49, če obveznost uvoza ali izvoza ni bila izpolnjena, se varščina zaseže v znesku, ki je enak razliki med:

a) 95 % količine, navedene na dovoljenju ali potrdilu,

in

b) dejansko uvoženo ali izvoženo količino.

Če je dovoljenje izdano na podlagi števila glav, se rezultat izračuna zgoraj navedenih 95 %, če je to primerno, zaokroži na naslednje manjše celo število glav.

Če pa znaša uvožena ali izvožena količina manj kot 5 % količine, navedene na dovoljenju ali potrdilu, se varščina zaseže v celoti.

[…]“

5 Člen 35(4), ki med drugim določa posledice prepozne predložitve dokazila za uporabo dovoljenja, določa:

„4.

a) Dokazilo, navedeno v členu 33(1)(a) in (b), je treba predložiti v roku dveh mesecev od izteka roka veljavnosti dovoljenja ali potrdila, razen če to zaradi višje sile ni mogoče,

[…]

b) Znesek, ki se zaseže glede na količine, za katere dokazilo, ki zadeva izvozno dovoljenje z vnaprejšnjo določitvijo nadomestila, ni bilo predloženo v roku, določenem v prvi alineji pododstavka (a), se zmanjša: [za različne odstotke glede na to, kolikšna je zamuda predložitve dokazila, ki se določi v mesecih po datumu izteka roka veljavnosti dovoljenja ali potrdila];

c) V primerih, razen tistih v točki (b), znaša znesek, ki se zaseže glede na količine, za katere potrdilo ni bilo predloženo v roku, določenem v pododstavku (a) in najkasneje v 24 mesecih po datumu izteka dovoljenja ali potrdila, 15 % zneska, ki bi bil v celoti zasežen, če proizvod ne bi bil uvožen ali izvožen; če obstajajo za določen proizvod dovoljenja ali potrdila z različnimi stopnjami varščine, se za izračun zneska, ki se zaseže, uporabi najnižja stopnja, ki se uporablja za uvoz ali izvoz.

[…]“

*Uredba (ES) št. 1162/95*

6 Člen 10 Uredbe Komisije (ES) št. 1162/95 z dne 23. maja 1995 o posebnih podrobnejših pravilih za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj za žita in riž (UL L 117, str. 2), kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Komisije z dne 23. decembra 2002 (UL L 349, str. 24; v nadaljevanju: Uredba št. 1162/95), določa:

„Varščina za dovoljenja za proizvode, navedene v členu 1 Uredbe [Sveta (EGS) št. 1766/92 [z dne 30. junija 1992 o skupni ureditvi trga za žita] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 12, str. 324)] znaša:

a) 1 EUR na tono, če gre za uvozno dovoljenje, za katero se ne uporabljajo določbe iz člena 10(4), četrta alinea, Uredbe (EGS) št. 1766/92 […]“

*Uredba (ES) št. 958/2003*

7 Uredba Komisije (ES) št. 958/2003 z dne 3. junija 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Sklepa Sveta (ES) št. 2003/286 glede koncesij v obliki tarifnih kvot Skupnosti za nekatere žitne proizvode s poreklom iz Republike Bolgarije in o spremembi Uredbe (ES) št. 2809/2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 39, str. 11) je bila razveljavljena z Uredbo Komisije (ES) št. 1996/2006

z dne 22. decembra 2006 o prilagoditvi več uredb v zvezi s trgom za žita in riž zaradi pristopa Bolgarije in Romunije k Evropski uniji (UL L 398, str. 1). Vendar se glede na čas dejanskega stanja spora o glavni stvari za ta spor še uporablja Uredba št. 958/2003.

8 V uvodni izjavi 6 Uredbe št. 958/2003 je navedeno:

„Da bi zagotovili dobro upravljanje kvot, je treba varščino za uvozna dovoljenja postaviti relativno visoko, z odstopanjem od člena 10 [Uredbe št. 1162/95]“.

9 Člen 1(2) te uredbe določa:

„Za uvoze koruze […] s poreklom iz Republike Bolgarije, ki so upravičeni do stopnje uvoznih dajatev nič […] je treba izdati uvozna dovoljenja v skladu s to uredbo.“

10 Člen 1a navedene uredbe določa:

„Izvajalec lahko vloži samo en zahtevek za dovoljenje za […] obdobje […]. Če izvajalec vloži več kot en zahtevek, se vsi njegovi zahtevki zavrnejo in varščina, ki je bila položena ob vložitvi zahtevkov, se nameni zadevni državi članici.“

11 Člen 8 te uredbe določa, da je „varščina za uvozna dovoljenja iz te uredbe 30 EUR na tono“.

## Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

12 Družba Martini je bila imetnica dovoljenja, ki ga je 15. septembra 2003 izdal pristojni italijanski organ, za uvoz 7 000 ton koruze s poreklom iz Bolgarije po stopnji dajatve nič. V skladu s členom 8 Uredbe št. 958/2003 je ta družba položila varščino v višini 30 EUR na tono kot zagotovilo za izpolnitev uvoznih obveznosti.

13 Poleg teh obveznosti, katerih izpolnitev ni sporna, je morala družba Martini v roku dveh mesecev od izteka roka veljavnosti dovoljenja predložiti dokazilo za uporabo dovoljenja za sprostitev zadevne varščine. Ministero je s sklepom z dne 17. februarja 2004 odredilo zaseg varščine v višini 31.500 EUR, kar je enako 15 % zneska te varščine, in sicer z obrazložitvijo, da ta družba ni spoštovala predpisanega roka.

14 Družba Martini se je 20. februarja 2004 zoper ta sklep pritožila in izpodbijala uporabo zneska varščine, ki je bila dejansko položena za zadevni uvoz, za izračun zneska, ki ga je treba zaseči. Meni, da se v skladu s členom 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000 znesek, ki ga je treba zaseči, če je predložitev dokazila za uporabo uvoznega dovoljenja prepozna, ne izračuna na podlagi stopnje varščine v višini 30 EUR na tono uvoženega proizvoda, ki je bil plačana v tej zadevi, ampak na podlagi stopnje 1 EUR na tono, ki se na podlagi člena 10 Uredbe št. 1162/95 na splošno uporablja za dovoljenja za uvozne transakcije koruze s poreklom iz tretjih držav.

15 Ministero je 8. marca 2004 navedeni sklep potrdilo. Vendar je Ministero na predlog družbe Martini zaprosilo generalni direktorat Evropske komisije za kmetijstvo za mnenje glede razlage člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000. Iz odgovora Komisije z dne 20. aprila 2004 izhaja, da se ta določba lahko uporabi le, če obstaja drugo uvozno dovoljenje z drugačno stopnjo varščine, ki se lahko uporabi za uvoz zadevnega proizvoda pod enakimi pogoji. Ministero je glede na ta odgovor potrdilo svoj sklep o zasegu varščine.

16 Družba Martini je z dopisom z dne 21. maja 2004 Ministero obvestila, da obstajajo okoliščine, v katerih je mogoče uporabiti izjemo iz člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000, saj je bila tudi imetnica uvoznega dovoljenja, ki je bilo izdano za isto obdobje in za isto vrsto proizvoda, s poreklom iz tretje države, ki ni

Bolgarija, v katerem je določena varščina 1 EUR na tono. Zato je Ministeru ponovno predlagala, naj znesek, ki ga je treba prijaviti kot zasežen, izračuna na podlagi splošne stopnje varščine, ki se uporablja na zadevnem trgu.

17 Ministero je vseeno presodilo, da to drugo dovoljenje ni izpolnjevalo pogojev za uporabo izjeme, saj ni bilo izdano na podlagi Uredbe št. 958/2003 in se ni nanašalo na uvoze koruze s poreklom iz Bolgarije. Zato je Ministero 22. junija 2004 ponovno potrdilo svoj sklep.

18 Ker je bila tožba, ki jo je družba Martini zoper sklep vložila na Tribunale di Roma, zavrnjena s sodbo z dne 14. januarja 2008, je ta družba pri Corte d'appello di Roma vložila pritožbo zoper to sodbo. Slednje sodišče je odločilo, da je zadevna pravila mogoče razlagati na več načinov.

19 V teh okoliščinah je Corte d'appello di Roma odločilo, da prekine odločanje in da Sodišču v predhodno odločanje predloži naslednja vprašanja:

„1. Ali je treba člen 35 [Uredbe št. 1291/2000] razlagati tako, da je glavni namen v njem določene kazni, ki je zaseg celotnega zneska varščine, ki jo morajo položiti gospodarski subjekti, ki so pridobili dovoljenje za uvoz/izvoz proizvoda, ki ga ureja skupna tržna ureditev za žita, odvračanje prej omenjenih subjektov od nespoštovanja glavne obveznosti (kakršna je dejanski uvoz ali izvoz žit, navedenih v zadevnem dovoljenju), ki jo morajo navedeni izvajalci spoštovati v zvezi s poslom, za katerega so pridobili dovoljenje in položili varščino?

2. Ali je treba določbe iz člena 35(4) [Uredbe št. 1291/2000] v delu, v katerem določajo pogoje in načine sprostitve varščine, položene ob izdaji uvoznega dovoljenja, razlagati tako, da je treba ob nespoštovanju dodatne obveznosti, ki je zlasti prepozna predložitev dokazila o pravilno izvedenem uvozu (in zato tudi prepozna predložitev ustrezne prošnje za sprostitev položene varščine), znesek kazni, ki se uporabi, določiti neodvisno od zneska varščine, katere zaseg v celoti bi bil predviden ob nespoštovanju glavne obveznosti v zvezi z istim uvozom, pri čemer ga je zlasti treba določiti glede na običajen znesek varščine, ki se uporablja za večino uvozov proizvodov iste vrste, izvedenih v obravnavanem obdobju?

3. Ali je treba člen 35(4)(c) [Uredbe št. 1291/2000] v delu, ki določa, da ‚če obstajajo za določen proizvod dovoljenja ali potrdila z različnimi stopnjami varščine, se za izračun zneska, ki se zaseže, uporabi najnižja stopnja, ki se uporablja za uvoz ali izvoz […]', razlagati tako, da je treba v primeru, če je gospodarski subjekt Skupnosti pravilno izvedel uvoz žit, za nespoštovanje roka, predpisanega za predložitev dokazila o opravljenem uvozu v Evropski skupnosti, uporabiti kazen, katere višina se izračuna glede na najnižjo varščino, ki se uporablja v obdobju, v katerem je bil opravljen uvoz tega izdelka, ne glede na posebne pogoje dajatve (kakor trdi […] družba Martini), ali samo če so izpolnjeni isti posebni pogoji dajatve (kakor trdi Italijanska republika)?"

## Vprašanja za predhodno odločanje

*Prvo vprašanje*

20 S prvim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 35 Uredbe št. 1291/2000 razlagati tako, da je cilj varščine iz te določbe v tem, da se zagotovi obveznost uvoza.

21 V zvezi s tem je treba navesti, da je v skladu z uvodno določbo 10 Uredbe št. 1291/2000 eden izmed ciljev te varščine v tem, da se zagotovi, da bo uvoz zadevnih proizvodov opravljen v roku veljavnosti uvoznega dovoljenja.

22 Kot pa izhaja iz samega besedila člena 35(4) te uredbe, je cilj te varščine tudi, da se zagotovi, da se dokazilo za uporabo dovoljenja ali potrdila predloži v določenem roku. Kot je namreč potrjeno v uvodni izjavi 12 te uredbe, se uvozna dovoljenja včasih uporabljajo za upravljanje količinskih režimov uvoza, za kar je treba poznati uvoze, ki so bili izvedeni na podlagi dovoljenj, izdanih v relativno kratkih rokih. Zato varščina iz člena 35 Uredbe št. 1291/2000 prispeva tudi k uresničitvi cilja upravljanja količinskih režimov uvoza.

23 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 35 Uredbe št. 1291/2000 razlagati tako, da cilj varščine iz te določbe ni le v tem, da se zagotovi obveznost uvoza, ampak tudi v tem, da se zagotovi predložitev dokazila za uporabo dovoljenja ali potrdila v določenem roku.

*Drugo in tretje vprašanje*

24 Z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000 razlagati tako, da se, če se dokazilo o pravilno izvedenem uvozu predloži prepozno, znesek, ki se zaseže za količine, za katere dokazilo ni bilo predloženo v roku, določenem v točki (a) istega odstavka, izračuna na podlagi stopnje varščine, ki se je dejansko uporabila ob vlogi za izdajo potrdil ali dokazil v zvezi s tem uvozom. Pri tej razlagi se predložitveno sodišče sprašuje o posledici, ki je lahko nastala zaradi okoliščine, da je bila varščina položena na podlagi višje stopnje, kot je tista, ki se je uporabljala za ostale uvoze za isto vrsto proizvoda, kot je uvoženi proizvod, ob upoštevanju dejstva, da je bil slednji oproščen uvoznih dajatev.

25 Najprej je treba poudariti, da besedilo člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000 jasno določa, da kazen za prepozno predložitev dokazila o pravilno izvedenem uvozu na splošno znaša 15 % zneska položene varščine, ki bi gotovo ostal zasežen, če proizvod ne bi bil uvožen. Iz tega izhaja, da načeloma izračun te kazni temelji na stopnji varščine, ki se je dejansko uporabila ob vlogi za izdajo uvoznega dovoljenja v zvezi z uvozom, za katerega dokazilo ni bilo predloženo v predpisanem roku.

26 Vendar pa je treba opozoriti, da člen 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000 v zadnjem delu določa tudi, da se, če obstajajo za določen proizvod dovoljenja ali potrdila z različnimi stopnjami varščine, za izračun zneska, ki se zaseže, uporabi najnižja stopnja, ki se uporablja za uvoz.

27 Pomembno pa je, da se ta dovoljenja ali potrdila hkrati uporabijo za enako uvoženo količino. Besedilo zadnjega dela člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000, natančneje izraz „najnižja stopnja, ki se uporablja za uvoz“ namreč izključuje, da se stopnja varščine, ki se konkretno ne uporabi za zadevni uvoz (ali celo uporablja za potrdilo, ki dejansko pokriva uvožene količine), lahko upošteva za izračun kazni iz te določbe in to neodvisno od dejstva, da bi bilo to stopnjo varščine mogoče šteti kot „splošno stopnjo“ za zadevno vrsto proizvoda.

28 Poleg tega je taka razlaga podprta z okoliščino, da se, kot je navedla Komisija, posebno pravilo iz zadnjega dela člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000 pojasni z zamenljivostjo uvoženih količin in s težavo povezovanja določenega potrdila ali dovoljenja bolj z eno kot z drugo količino. Brez tega določenega pravila bi obstajala nevarnost, da pristojni organ sankcionira zamudo s tem, da za količine, za katere se uporabijo potrdila ali dovoljenja z različnimi stopnjami varščine, namesto najnižje stopnje uporabi najvišjo.

29 Zato se to posebno pravilo uporablja le, če uvoznik pri pristojnem organu hkrati uveljavlja več dokazil ali dovoljenj za vse transakcije za isti proizvod z istim poreklom.

30 V teh okoliščinah je treba presoditi, da se več potrdil in dovoljenj, ki določajo različne stopnje varščin, lahko uporablja za uvoz določenega proizvoda v smislu zadnjega dela člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000, če uvoznik pri pristojnem organu uveljavlja hkrati več potrdil in dovoljenj z različnimi stopnjami varščine za vse transakcije v zvezi z istim proizvodom z istim poreklom in da pristojni organ konkretno lahko uporabi te različne stopnje za uvožene količine.

31 V zvezi s postopkom v glavni stvari iz spisa, ki je bil predložen Sodišču, ne izhaja, da je družba Martini predložila več potrdil in dovoljenj z različnimi stopnjami varščine za uvoz koruze s poreklom iz Bolgarije, kar mora presoditi predložitveno sodišče. Če se izkaže, da je to res, se posebno pravilo iz zadnjega dela člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000 v okoliščinah postopka v glavni stvari ne uporabi.

32 Nasprotno pa je treba navesti, da – celo če se to posebno pravilo ne uporabi v okoliščinah postopka v glavni stvari, če bo predložitveno sodišče ugotovilo, da je družba Martini res predložila več dovoljenj in potrdil z različnimi stopnjami varščine za uvoz zadevne koruze v postopku v glavni stvari – se izraz „najnižja stopnja, ki se uporablja za uvoz“ v smislu zadnjega dela člena 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000, glede na splošno naravo tega izraza nanaša tudi na položaj, v katerem je stopnja varščine, ki se je uporabila pri izdaji potrdila in dovoljenja, po polni stopnji nižja kot tista, ki se je uporabila pri izdaji dovoljenja po stopnji nič po preferencialnem režimu, kakršnega določa Uredba št. 958/2003.

33 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo in tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000 razlagati tako, da se, če se dokazilo o pravilno izvedenem uvozu predloži prepozno, znesek, ki se zaseže za količine, za katere dokazilo ni bilo predloženo v roku, določenem v členu 35(4)(a) te uredbe, izračuna na podlagi stopnje varščine, ki se je dejansko uporabila ob vlogi za izdajo potrdil ali dokazil v zvezi s tem uvozom. Za to razlago ni pomembno, ali je bila varščina položena na podlagi višje stopnje, kot je tista, ki se je uporabljala za ostale uvoze za isto vrsto proizvoda, kot je uvoženi proizvod, ob upoštevanju dejstva, da je bil slednji oproščen uvoznih dajatev.

## Stroški

34 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče deveti senat) razsodilo:

1. **Člen 35 Uredbe Komisije (ES) št. 1291/2000 z dne 9. junija 2000 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj in potrdil o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 325/2003 z dne 20. februarja 2003, je treba razlagati tako, da cilj varščine iz te določbe ni le v tem, da se zagotovi obveznost uvoza, ampak tudi v tem, da se zagotovi predložitev dokazila za uporabo dovoljenja ali potrdila v določenem roku.**

2. **Člen 35(4)(c) Uredbe št. 1291/2000, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 325/2003, je treba razlagati tako, da se, če se dokazilo o pravilno izvedenem uvozu predloži prepozno, znesek, ki se zaseže za količine, za katere dokazilo ni bilo predloženo v roku, določenem v členu 35(4)(a) te uredbe, izračuna na podlagi stopnje varščine, ki se je dejansko uporabila ob vlogi za izdajo potrdil ali dokazil v zvezi s tem uvozom. Za to razlago ni pomembno, ali je bila varščina položena na podlagi višje stopnje, kot je tista, ki se je uporabljala za ostale uvoze za isto vrsto proizvoda, kot je uvoženi proizvod, ob upoštevanju dejstva, da je bil slednji oproščen uvoznih dajatev.**

Podpisi